

HOOGSPEL IN HOOGDUINEN

PROSPER S. BURNET

Met speciale dank aan Nanny Nieuwenhuis, Stan Rijven en Dennis Kraan voor hun waardevolle aanbevelingen en redigeerwerk.

ISBN 9789403822105

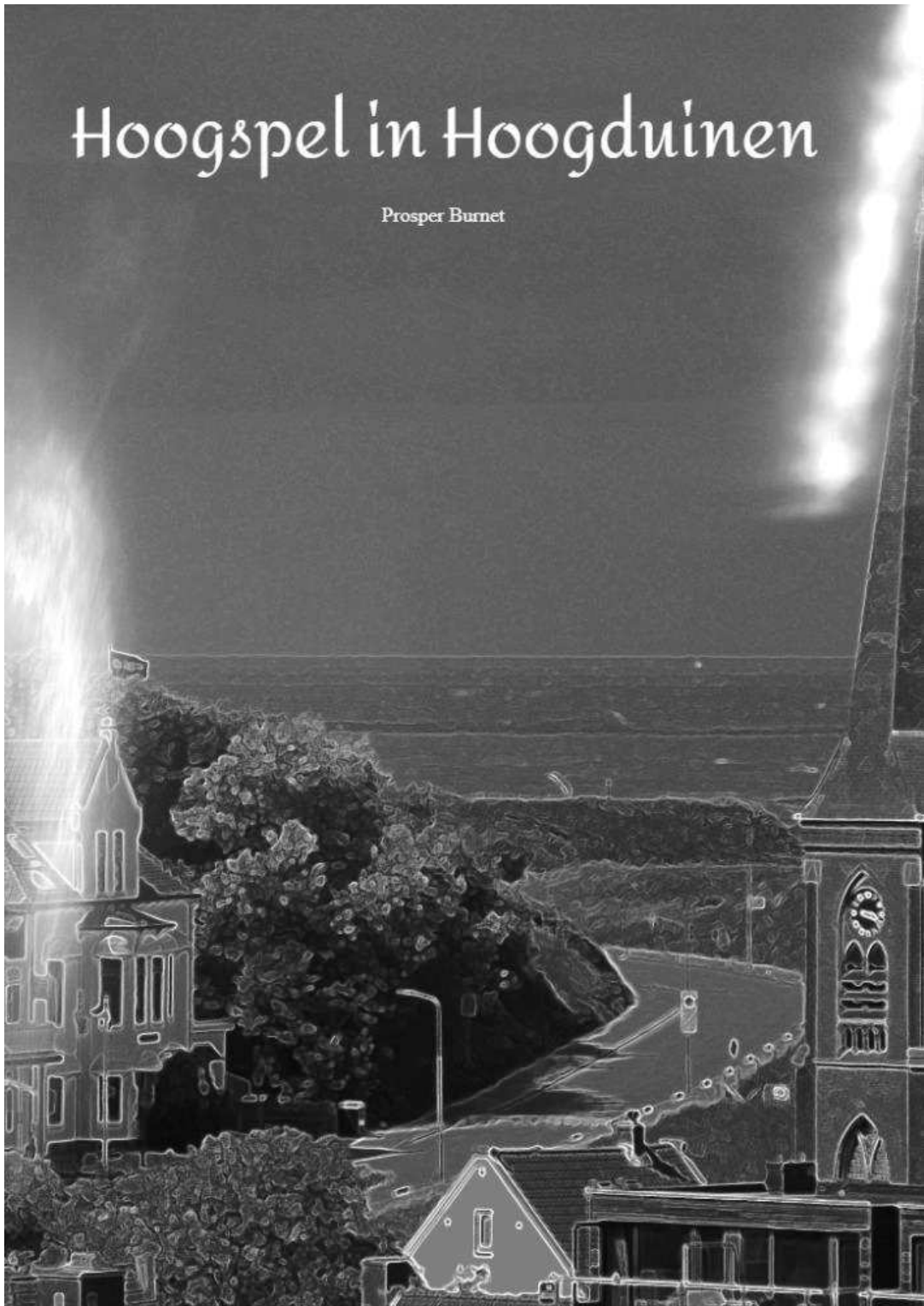
Alle rechten voorbehouden. De inhoud van dit boek 'Hoogspel in Hoogduinen' is beschermd door het auteursrecht en andere intellectuele eigendomsrechten. Niets van de inhoud van dit boek mag worden verveelvoudigd, en/of worden opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door fotokopieën, of op enig andere manier, door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

INHOUD

HOOFDSTUK 1.	
Het geheimzinnige bericht	5
HOOFDSTUK 2.	
Een duinwandeling met verrassingen	16
HOOFDSTUK 3.	
Naar Hoogduinen	21
HOOFDSTUK 4.	
Een nachtelijk avontuur	37
HOOFDSTUK 5.	
Inspecteur De Vries	51
HOOFDSTUK 6.	
Overleg in Sonnevanck	62
HOOFDSTUK 7.	
De verborgen lift	76
HOOFDSTUK 8.	
Een bijzondere ontdekking	86
HOOFDSTUK 9.	
Nog meer raadsels	97
HOOFDSTUK 10.	
Het geheim van Forteiland Zeemonde	106
HOOFDSTUK 11.	
De roboratoriumkelder	116

Hoogspel in Hoogduinen

Prosper Burnet

1. Het geheimzinnige bericht

Marjolein sloot haar boek en keek peinzend over het kristalheldere water van het zwembad naar de overzijde van het terras. Het was windstil en er hing een broeierige hitte over het terras in de tuin van Pension Wilhelmina. Ze besloot nog snel even een verfrissende duik te nemen, alvorens terug te keren naar haar kamer. Zij was vaste gast in het pension en beschikte over een ruime kamer met kitchenette op de tweede etage, onder het hoge schuine dak. Omdat de andere gasten het op dit moment van de dag kennelijk te heet vonden, kon Marjolein onbekommerd genieten van het verlaten zwembad. In het verkoelende water realiseerde zij zich dat ze het toch maar wat getroffen had met haar kamer op Pension Wilhelmina. Haar moeder was reeds jong gestorven en haar vader had speciaal voor haar sinds enige jaren deze kamer gehuurd. Als kapitein op de grote vaart was hij vrijwel altijd onderweg, daarom hechtte hij er groot belang aan dat Marjolein haar middelbareschooltijd ongestoord zou kunnen doorlopen. Dat was, mede dankzij de goede zorgen van mevrouw Hopstra, die bij haar jeugdige vaste gast een oogje in het zeil hield, prima gelukt. Zo goed zelfs dat Marjolein haar einddiploma deze zomer glansrijk had behaald. Nadat zij een paar verkwikkende baantjes had gezwommen begaf zij zich over het terras, door de tuin, naar de grote openstaande deuren van de eetzaal. Binnen trof zij Anke aan die al vroeg bezig was de tafels voor het diner te schikken.

‘Verwachten we veel gasten vanavond, Anke?’, vroeg Marjolein. Anke wiste zich het zweet van haar voorhoofd. ‘Ach, ach, wat een hitte, ik snap werkelijk niet dat er nog gasten zijn die vanavond binnen willen dineren. Nee, het ziet er naar uit dat het vanavond bijzonder rustig wordt. De meeste zomergasten hebben al aangegeven op het terras het diner te willen gebruiken, maar ik moet hier toch ook nog drie tafeltjes dekken.’ Marjolein keek naar de bewuste tafeltjes en schudde haar hoofd. ‘Ik snap ook niet hoe je in deze benauwde ruimte een hap door je keel zou kunnen krijgen. Je weet toch dat ik vanavond met Lodewijk Pardoes op het terras dineer, zo rond een uur of acht, dan moet het toch wel enigszins

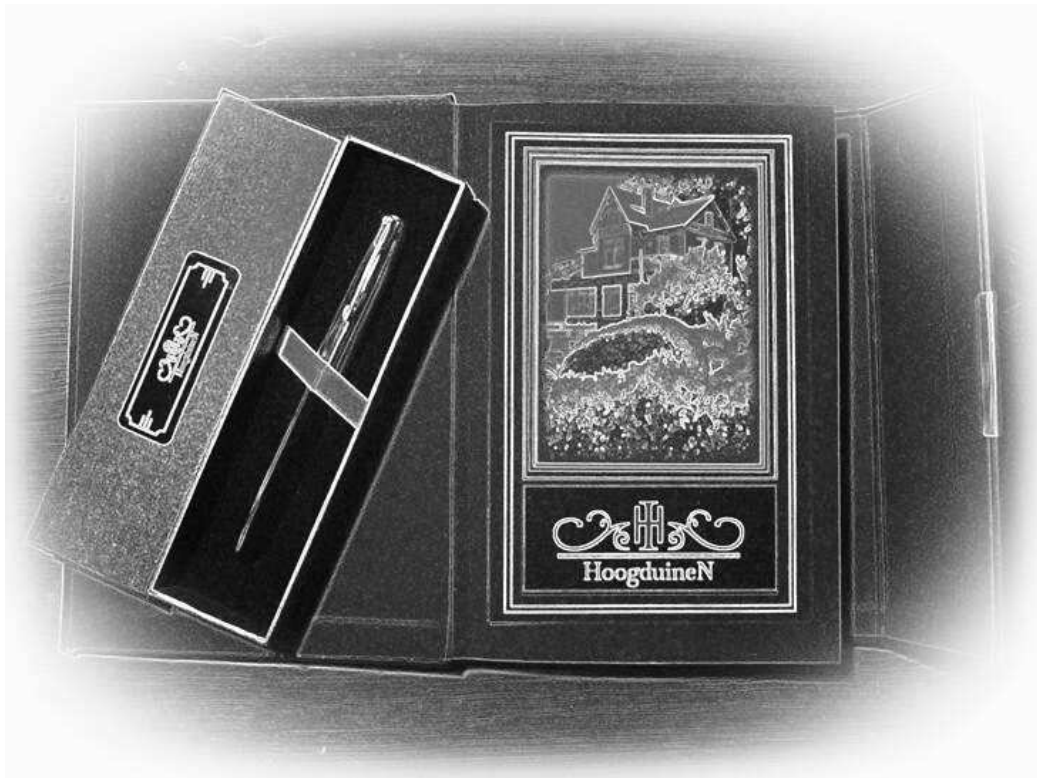
afgekoeld zijn, niet?’ ‘Ja, ik had het al genoteerd en ik heb een tafeltje voor jullie daar in de hoek bij de rododendron gereserveerd.’ ‘Mieters geregeld, Anke, wat staat er eigenlijk op het menu voor vanavond?’ ‘In overleg met mevrouw Hopstra hebben we besloten een koude kipsalade te serveren voorafgegaan door een pittige gazpacho.’ ‘Hm, klinkt niet slecht met dit snikhete weer, Anke, tot vanavond dan!’

Marjolein liep de gang in en de trap op naar haar kamer waar het, zo direct onder het dak, broeierig warm geworden was. De zwoele wind, die door de tegenover elkaar openstaande ramen de kamer in stroomde, bood nauwelijks enige verkoeling. De drukkende hitte werkte verlamdend en Marjolein plofte op haar bed en sloot de ogen.

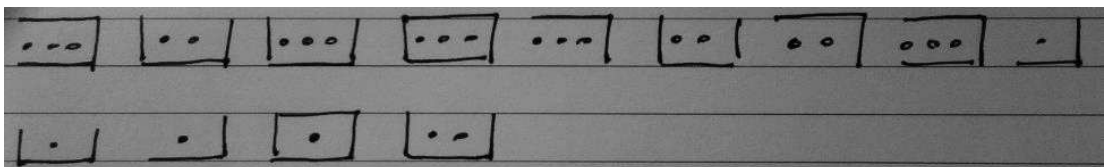
Het was voor de maand augustus bijzonder warm en mevrouw Hopstra, eigenaresse van Pension Wilhelmina, deed er alles aan om het haar gasten zo goed mogelijk naar de zin te maken. Met deze hitte viel dat waarlijk nog niet mee, want geen van de vertrekkers in het uit 1934 daterende pension, beschikte over airconditioning. De meeste gasten bekommerden zich daar overigens helemaal niet om en maakten van het prachtige zomerweer gebruik door mooie fietstochten te plannen, of door verkoeling te zoeken aan een van de vele strandjes langs de rivier, of bij het zwembad van het pension. Sommige gasten hadden zich echter wél bij mevrouw Hopstra beklagd over de, door de aanhoudende warmte, oplopende temperaturen op hun kamer. Mevrouw Hopstra had nog geprobeerd een aantal ventilatoren aan te schaffen om de ergste hitte op de kamers te verdrijven, maar het bleek onmogelijk er nog ergens een te bemachtigen. Er zat voor de gasten dus niets anders op dan zich maar te schikken naar de tropische temperaturen en te hopen dat een weersomslag snel enige verkoeling zou komen brengen. Dat gold natuurlijk niet uitsluitend voor de gasten van Pension Wilhelmina. Ook Frans, die net een partijtje tennis had afgesloten, fietste badend in het zweet, richting huis om zich op te frissen met een verkwikkend koude douche. Frans, die net als Marjolein succesvol zijn Atheneum periode had voltooid, was na de avonturen op Pension Wilhelmina vorig jaar, innig bevriend geraakt met Marjolein en had met haar voor vanavond afgesproken om hun vakantieplannen door te nemen. Het gehele laatste schooljaar was Frans op het pension zowat kind aan huis geweest en deze zomer zouden zij voor het eerst samen op zomervakantie gaan. Hij realiseerde zich dat het eigenlijk best wel grappig was, dat iedere zomer mevrouw Hopstra in haar pension gasten ontving

die daar met graagte hun vakantie wilden doorbrengen, terwijl Marjolein, die het gehele jaar in het pension verbleef, nu juist op het hoogtepunt van de zomer voor drie weken het gezellige pension wilde verruilen voor een verblijf elders. Over wáár dat elders dan precies zou zijn hoopten zij het vanavond eens te worden. Een zonnig eiland had hun voorkeur maar zij hadden inmiddels al wel gemerkt dat zij met hun keuze rijkelijk laat waren, want veel bestemmingen die hen wel wat hadden geleken bleken volgeboekt. Toch maakte Frans zich er niet ongerust over. Het zou hoe dan ook wel een geslaagde vakantie worden. Na zich opgefrist te hebben toog hij naar zijn kamer en opende zijn laptop in de hoop dat er wellicht nog een paar mooie lastminute boekingen beschikbaar gekomen waren. Bij de nieuwe berichten viel zijn oog op een mailtje van ingenieur Van der Stee. Van der Stee was evenals Marjolein een van de vaste gasten op Pension Wilhelmina en Frans wist van Marjolein dat hij onlangs vertrokken was om de zomermaanden aan de kust door te brengen. Hoewel Frans en Marjolein na hun laatste avonturen op Pension Wilhelmina op goede vriendschappelijke voet met de eigenzinnige ingenieur stonden, verbaasde het Frans zo spoedig al een berichtje van hem te ontvangen. Hij had Van der Stee leren kennen als iemand die slechts zeer sporadisch gebruik maakte van de moderne communicatiemiddelen en dan alleen wanneer er iets van bijzonder gewicht te melden viel. Daarbij was Van der Stee pas gisteren naar zijn vakantiebestemming vertrokken en dat maakte Frans wel bijzonder nieuwsgierig naar wat er in die korte periode gebeurd zou kunnen zijn. Snel opende hij het mailtje.

“Beste Frans en Marjolein, wanneer jullie nog geen exotisch eiland als vakantiebestemming hebben geboekt, zou ik jullie willen voorstellen naar Hoogduinen af te reizen om mij te assisteren bij het oplossen van de raadselachtige en geheimzinnige praktijken die hier in en rond mijn hotel plaatsvinden. Het lijkt er erg op dat bij mijn aankomst per vergissing een geheime boodschap aan mij bezorgd is. Een opgerold papiertje met een duistere boodschap bleek verborgen te zitten in een pen die ik als welkomstgeschenk bij het inchecken mocht ontvangen.

Hoewel ik werkelijk nog geen idee heb wat het allemaal te betekenen heeft, moet het van gewicht zijn, want afgelopen nacht zijn er twee gewapende dieven mijn kamer binnengeslopen. Net toen ik op de tast het knopje van het bedlampje aanknipte, zag ik hoe twee gedaanten door de openslaande deuren van mijn kamer over het balkon wegluchtten. Ik merkte al snel dat ze de geheime boodschap hadden meegenomen. Jullie zien dat dit wel een heel spectaculair begin is van wat voor mij een ontspannen vakantie had moeten worden. Gelukkig had ik meteen al een foto van het geheimschrift genomen. Hieronder vind je de kopie.

Omdat ik jullie, bij de oplossing naar het raadsel van de vermiste viool vorig jaar, heb leren kennen als een kloek en onverschrokken stel, begiftigd met een paar schrandere hersens, hoop ik dat ik ook nu weer een beroep op jullie mag doen om mij te helpen dit mysterie op te lossen

en dat jullie de puf hebben naar Hoogduinen te komen. Zoals jullie ongetwijfeld weten is Hoogduinen een charmante badplaats van klassieke allure. Wanneer jullie op zoek zijn naar een vakantiebestemming, zullen jullie je hier zeker niet vervelen.”

‘Hoogduinen’, mompelde Frans. Hij wist niet zo gauw wat hij ervan denken moest. Van der Stee mocht dan wel onder de indruk zijn van de charme van deze badplaats, maar hij voelde zich toch beslist meer aangetrokken tot een omgeving met een wat dynamischer uitgaansleven en hij kende Marjolein inmiddels goed genoeg om te weten dat die er net zo over zou denken. Aan de andere kant trokken de geheimzinnige gebeurtenissen waar Van der Stee gewag van had gemaakt en de mysterieuze boodschap zijn belangstelling. Hij besloot het nog diezelfde avond met Marjolein te overleggen en spoedde zich op zijn fiets naar Pension Wilhelmina.

Frans vond Marjolein met Lodewijk Pardoes aan het tafeltje bij het zwembad waar zij zojuist het diner gebruikt hadden. Lodewijk was net als Marjolein een vaste gast op Pension Wilhelmina, en hoewel in jaren ouder, was Lodewijk jong van geest en beiden konden het uitstekend met elkaar vinden. ‘Goeieavond’, groette Frans. ‘Komt het gelegen?’ ‘Doe niet zo mal, jij komt altijd gelegen. Ik zei net tegen Lodewijk dat wij op zoek zijn naar een leuke vakantiebestemming. Zeg me alsjeblieft dat je iets leuks gevonden hebt, want ik kijk er echt geweldig naar uit.’ ‘Nou, nou’, vond Frans. ‘Zo slecht hebben wij het hier toch ook weer niet’, wijzend op het terras en het zwembad. ‘Maar wat die vakantiebestemming betreft heb ik mogelijk toch wel iets bijzonders te melden.’ ‘Vooruit, laat horen’, jubelde Marjolein terwijl zij uit puur enthousiasme Lodewijk een por in zijn zij gaf waardoor deze bijna van zijn stoel kukelde. ‘Ibiza of toch een Grieks eiland?’ Frans haalde zijn telefoon tevoorschijn en gaf hem aan Marjolein. ‘Wat dacht je van Hoogduinen?’ ‘Kijk, net binnengekomen, een berichtje van onze ingenieur.’ Marjolein keek niet begrijpend beurtelings naar Frans en het schermje van de telefoon. ‘Maar, Frans, feesten, chillen, relaxen bij tropische temperaturen onder de palmbomen, weet je nog. Hoe kom je nu in hemelsnaam bij Hoogduinen? Waar ergens ligt dat trouwens?’ ‘Lees nu eerst het berichtje even’, drong Frans aan. ‘Tjee, wat onze ingenieur nu weer allemaal overkomt’, overpeinsde Marjolein toen ze het mailtje

gelezen had. 'Toch niet iets ernstigs?', informeerde Lodewijk die er nog helemaal niets van begreep. 'Meer een aankondiging van een bijzonder avontuur', lachte Marjolein terwijl ze de telefoon aan Lodewijk overhandigde. Toen ook Lodewijk het berichtje had gelezen sloeg hij resoluut met zijn vlakke hand op tafel. 'Natuurlijk moeten jullie onze ingenieur gaan helpen! Dat strand en die palmdingen lopen echt niet weg, bovendien is er in Hoogduinen ook strand genoeg. Nee, jullie kunnen deze fidele kerel echt niet in de steek laten. Zeker niet wanneer hier geboefte met handvuurwapens in de weer is. Sterker, ik ga met jullie mee! Laat ik Hoogduinen nu nog kennen van strandvakanties die ik daar in mijn jeugd vaak heb doorgebracht. Dat komt zeker van pas.' Marjolein, die nog moest wennen aan het idee om de verlangde tropische vakantie met Frans te verruilen voor een onvoorspelbaar avontuur ergens aan de Hollandse kust, wist in haar hart dat Lodewijk gelijk had. Nee, die trouwe ingenieur waarmee ze vorig jaar een spannend avontuur beleefd hadden met het oplossen van het raadsel van de vermiste viool van mevrouw Hopstra zou natuurlijk op hun hulp kunnen rekenen! Het was alsof Frans de gedachten van Marjolein had kunnen lezen. 'Ik denk, Lodewijk, dat ik ook namens Marjolein spreek wanneer ik je daar volmondig gelijk in geef', sprak Frans terwijl hij een blik van verstandhouding met Marjolein wisselde. 'Maar dat Hoogduinen, waar ligt dat nu precies?', vervolgde Frans. 'Het is een oude, rustige badplaats aan de kust. Echt iets voor Van der Stee en eigenlijk helemaal niets voor jongelui als jullie', grapte Lodewijk. 'Voor dieven valt er volgens mij weinig te halen. Die maken in grotere badplaatsen meer kans hun slag te kunnen slaan. Daarom wel bijzonder dat juist in Hoogduinen de door Van der Stee geschetste raadselachtige praktijken plaatsvinden. Ik ben ook benieuwd of onze ingenieur hier inderdaad, zoals hij zelf aanneemt, per abuis in betrokken is geraakt of dat er wellicht toch ook nog andere zaken spelen.' Frans en Marjolein keken vragend naar Lodewijk.

'Kijk, die zaak vorig jaar hier op Pension Wilhelmina', vervolgde Lodewijk, 'die heeft toen nogal wat publiciteit gekregen en er is toen ook heel wat aandacht besteed aan de rol van Van der Stee en aan zijn tijdmachine.' 'Maar die machine is toch al vrij kort na het avontuur in beslag genomen door de Geheime Inlichtingendienst om te voorkomen dat deze in verkeerde handen zou vallen', wierp Frans tegen. 'Helemaal juist, Frans, alleen zal dat niet bij iedereen bekend zijn.' 'Hoe dan ook, er valt in dit stadium natuurlijk nog helemaal niets zinnigs over te zeggen. En dan die

geheime boodschap, opgerold in een pen nog wel, dat is toch echt helemaal niet meer van deze tijd. Je zou denken dat er vandaag wel geavanceerdere methoden bestaan om boodschappen versleuteld door te geven.' Maar daar had Marjolein toch wel wat op af te dingen. 'Vergis jullie niet hoor. De politie en andere opsporingsdiensten zijn bijzonder kundig in het kraken van versleutelde telefoonberichten. Communicatie buiten het digitale verkeer daarentegen valt eigenlijk niet te onderscheppen. Zo'n simpel briefje lijkt dan wel primitief maar is juist erg vernuftig.' 'Op voorwaarde dat het dan wel bij de juiste persoon terecht komt', lachte Lodewijk, terwijl hij met zijn hand wuifde om bij Anke voor ieder een verfrissing te bestellen. 'Mag ik hier drie hele grote en ijskoude glazen Perl en voor mij meteen ook maar een port om de geest te scherpen.'

Het terras stroomde langzaam vol met gasten die na terugkomst van een dagje uit nog een verfrissing tot zich wilden nemen of de verkoeling van het zwembad zochten. Marjolein keek tevreden om zich heen en prees zich gelukkig met deze plek waar ze vorig jaar Frans zo goed had leren kennen, en waar zij met ingenieur Van der Stee en Lodewijk Pardoës, de twee andere vaste gasten van het pension, nu alweer enkele jaren met veel plezier vertoefde. En nu dan die bijzondere vraag om hulp van de ingenieur vanaf zijn vakantieadres aan zee. Ze begon er steeds meer zin in te krijgen en zij voelde hoe die lang verwachte tropische vakantie nu al saai begon af te steken bij het avontuur dat haar ongetwijfeld te wachten stond.

Nadat de door Lodewijk bestelde drankjes door Anke waren bezorgd stond Lodewijk quasi gewichtig op van zijn stoel en met zijn glas Perl in de hand nodigde hij Frans en Marjolein uit een toast uit te brengen op het aanstormende avontuur in Hoogduinen en op ingenieur Van der Stee in het bijzonder. 'Dat het maar een mooi avontuur mag worden, vrinden, maar goed beschouwd weten we nog maar heel weinig', begon Lodewijk. 'Om te beginnen, die geheime boodschap, heeft iemand een idee hoe dit aan te pakken?' 'Laat dat maar aan mij over', opperde Marjolein. 'Het moet toch al heel gek lopen als daar niets over op internet te vinden is, en ik houd wel van dit soort raadseltjes.' 'Ergens komt het mij vaag bekend voor', viel Frans in. 'Nog even geen idee hoe of wat, maar zo gauw het mij te binnen schiet laat ik het je weten.' 'Geweldig jongelui, dat is de ware spirit. Ik stel voor dat we in ieder geval onze ingenieur alvast laten weten

dat we van de partij zijn. Maar wanneer het inderdaad gevaarlijk canaille betreft moeten we geen enkel risico nemen en zorgen dat ook wij onze onderlinge communicatie zoveel mogelijk afschermen. Dus vanaf nu alleen nog communiceren via Post Express.’ Frans en Marjolein keken elkaar ongelovig aan. ‘Alleen via Post Express, maar dat is toch belachelijk, Lodewijk. Dat schiet toch helemaal niet op.’ ‘Alleen, via Post Express’, herhaalde Lodewijk beslist. ‘En dat niet alleen, ook alle betalingen contant.’ ‘Maar stel nu eens dat alles slechts een flauwe grap blijkt te zijn’, opperde Marjolein. ‘Lieverd, vergeet dat nu maar meteen, want je denkt toch niet dat Van der Stee onze hulp voor niets inroept. Nee, hier is echt wel iets aan de hand en wanneer er vuurwapens in het spel zijn kun je niet voorzichtig genoeg zijn.’ Hoewel Lodewijk deze woorden luchtig gesproken had begreep Marjolein direct de betekenis. ‘Frans, weet jij in welk hotel Van der Stee zit, dan stuur ik hem vanavond nog een bericht.’ ‘Dat weet ik, onderbrak Marjolein. Hij verblijft te Hoogduinen in het gelijknamige hotel. Ik herinner mij het juist zo goed omdat hij zich voor zijn vertrek vrolijk maakte over het gebrek aan originaliteit bij de naamgeving van zijn hotel.’ ‘Hotel Hoogduinen, per adres Hoogduinen dus, een zekere bestemming’, bromde Lodewijk terwijl hij aan zijn portglas nipte. ‘En omdat we dus op korte termijn een bezoek aan deze plaats gaan brengen stel ik voor dat we Marie erbij betrekken’, vervolgde Lodewijk. ‘Marie, wie is Marie? Heb je soms een nieuwe vriendin, Lodewijk, waar je ons nog helemaal niets over verteld hebt?’, vroeg Marjolein plagend terwijl zij Frans aanstootte. ‘Een vriendin’, lachte Lodewijk. ‘Nu, op de keper beschouwd misschien wel, maar toch eigenlijk nog veel meer een trouwe metgezel. Een metgezel van het merk Volkswagen om precies te zijn. Marie is de oude kampeerbus die ik vorig jaar van Herman Daaldrop heb overgenomen. Ik stel voor dat ik morgen Marie van stal haal en dat we gedrieën zo snel mogelijk met Marie naar de kust vertrekken. Dan hebben we niet alleen het vervoer maar tevens ook mijn overnachting daar geregeld. Jullie zullen natuurlijk wel een hotel of pension moeten zien te regelen.’ ‘Ja, en dat zou best nog wel eens ingewikkeld kunnen worden, zo midden in de zomer en met dit verrukkelijke weer’, overpeinsde Marjolein terwijl zij op haar mobieltje het aanbod van hotels en pensions doornam. Al snel werd duidelijk dat zij dit goed had ingeschat en dat er in Hoogduinen voorlopig geen kamer meer te boeken was. Marjolein legde teleurgesteld haar telefoon terzijde. ‘Weet je wat’, sprong Lodewijk op, ‘ik loop even bij mevrouw Hopstra langs, wanneer ik mij het

correct herinner is zij bekend met de eigenaar van een hotel aldaar. Wellicht dat zij via hem iets voor jullie kan regelen.’ ‘Ho, wacht even, Lodewijk’, viel Frans in. Zorg er dan wel voor dat mevrouw Hopstra uitsluitend naar logeermogelijkheden informeert. Het is beter wanneer zij niet weet dat het om ons gaat. Zoals we immers zojuist hebben afgesproken moeten we zo min mogelijk sporen nalaten wanneer we onze ingenieur daar de helpende hand gaan toesteken.’ ‘Uitstekend opgemerkt, jonge heer, maar laat dat maar aan mij over’, antwoordde Lodewijk quasi formeel terwijl hij opstond en zich over het terras naar het pension spoedde.

Mevrouw Hopstra, de eigenaresse van Pension Wilhelmina, was omstreeks deze tijd meestal te vinden op haar kleine kantoortje, waar zij zich bezighield met het verwerken van de dagelijkse administratieve werkzaamheden. Juist toen zij tot tevredenheid had vastgesteld dat de betalingen van de diverse gasten keurig op tijd waren ontvangen en het kasboek met een ferme klap sloot, klopte Lodewijk op de deur. ‘Ha die Lodewijk, wat kan ik voor je betekenen en schiet je al een beetje op met je nieuwe boek?’ ‘Wat dat laatste betreft, mevrouw Hopstra, kan ik u alvast laten weten dat ik de afgelopen dagen alleraardigste vorderingen heb gemaakt. Daar kom ik beslist nog op terug maar waar u mij nu in het bijzonder mee zou kunnen helpen betreft het volgende. Ik ben door een stel kennissen benaderd die graag nog een aantal weken aan zee zouden doorbrengen maar nergens meer een kamer blijken te kunnen boeken. Nu heeft u mij weleens verteld dat u bekend bent met de eigenaar van een hotel in Hoogduinen. Zou u eens willen informeren of er wellicht toch nog logies mogelijkheden aan de kust zijn. Het liefst in de plaats zelf. Volgens de boeking sites die op internet beschikbaar zijn lijkt alles echt helemaal volgeboekt.’ ‘Hoogduinen, maar daar zit op dit moment toch onze ingenieur?’ ‘Ja, klopt, het schijnt nogal een geliefd oord te zijn dit jaar.’ ‘Nu, ik wil het met plezier voor je nagaan, Lodewijk. Het gaat om twee personen?’ ‘Ja, twee personen, één kamer voor minimaal twee weken.’ ‘Wel, dat zal niet meevallen. Het lijkt wel of iedereen met dit verrukkelijke weer de kust op zoekt. Weet je zeker dat ze niet hier op pension willen komen, ik heb hier nog wel een kamer vrij.’ Lodewijk kon een glimlach om dit zakelijke voorstel niet onderdrukken. ‘Nee hun bestemming is toch echt de kust hoor, maar ik wil wel eens polsen voor volgend jaar. Als

trouwe gast kan ik uw pension immers van harte aanbevelen', voegde Lodewijk er lachend aan toe.

Teruggekomen op het terras vond Lodewijk Marjolein en Frans in een geamuseerd gesprek aan hetzelfde tafeltje waar hij hen verlaten had. 'Zo jongelui, ik heb zojuist met onze directrice gesproken en zij heeft beloofd een lijntje uit te gooien. Hopelijk weten we morgen meer. Misschien dat er zelfs nog kamers vrij zijn in hotel Hoogduinen zelf, daar zouden we onze ingenieur ook nog eens naar kunnen vragen.' 'Nee, dat denk ik toch niet Lodewijk, want dan had hij dat immers wel meteen laten weten. Ik bedoel, als hij wil dat wij naar hem toekomen dan zou hij dat zeker wel gemeld hebben.' 'Ja, dat ben ik met Marjolein eens', viel Frans bij. 'Maar hoe ga jij het nu precies aanpakken, Lodewijk? Je zal voor Marie toch ook een plekje moeten vinden en het zou mij niets verbazen wanneer alle campings ook helemaal volgeboekt zijn.' 'Frans, je zult snel genoeg leren dat het hebben van goede connecties uiterst belangrijk is en het leven vooral ook een stuk eenvoudiger kan maken', sprak Lodewijk gemaakt vanuit de hoogte. 'Ik heb jullie al verteld dat ik in mijn jeugd vaak in Hoogduinen de vakanties heb doorgebracht en laat ik nu toevallig de beheerder van de plaatselijke camping daar bijzonder goed kennen. Ik twijfel er niet aan of hij weet nog wel een plekje voor Marie en mij te vinden.' 'Wel, mocht het dan echt helemaal niet lukken om een kamer te vinden, dan zetten wij gewoon een tentje bij Marie, toch Frans?' 'Laten we eerst maar eens afwachten waar mevrouw Hopstra mee komt', lachte Frans die zijn vakantie met Marjolein toch anders had voorgesteld dan in een tentje naast de kampeerwagen van Lodewijk. 'Hoe dan ook, vanavond kunnen we nog geen nieuws van mevrouw Hopstra verwachten, dus laten we de tijd goed gebruiken.' Dat gezegd hebbende sprong Lodewijk op en begaf zich met kwieke tred via de eetzaaldeuren naar de salon waar een groot ouderwets radiomeubel pronkte. Hij nam één van de magneetbanden van de stapel en legde deze op de linkerspoelschotel van de bandrecorder in het meubel. Het was een ongeschreven wet dat Lodewijk, als enige gast in Pension Wilhelmina, het geliefde radiomeubel van mevrouw Hopstra bediende. Hij genoot het vertrouwen van mevrouw Hopstra voor het bedienen van het apparaat en het vertrouwen van de gasten in de muziekeuze. Menig maal had hij een verregende avond opgevrolijkt en de gasten getrakteerd op een opname van een mooi concert of een vlotte jazzband. Op deze warme avond koos hij echter voor